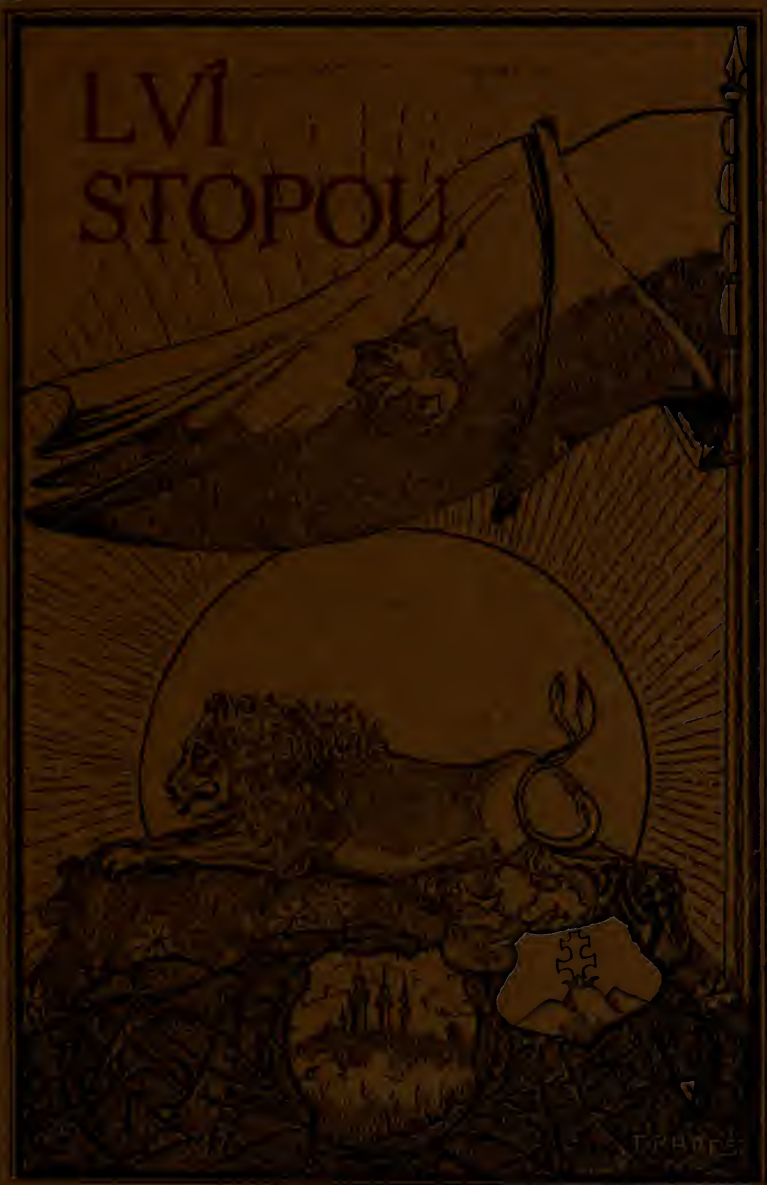
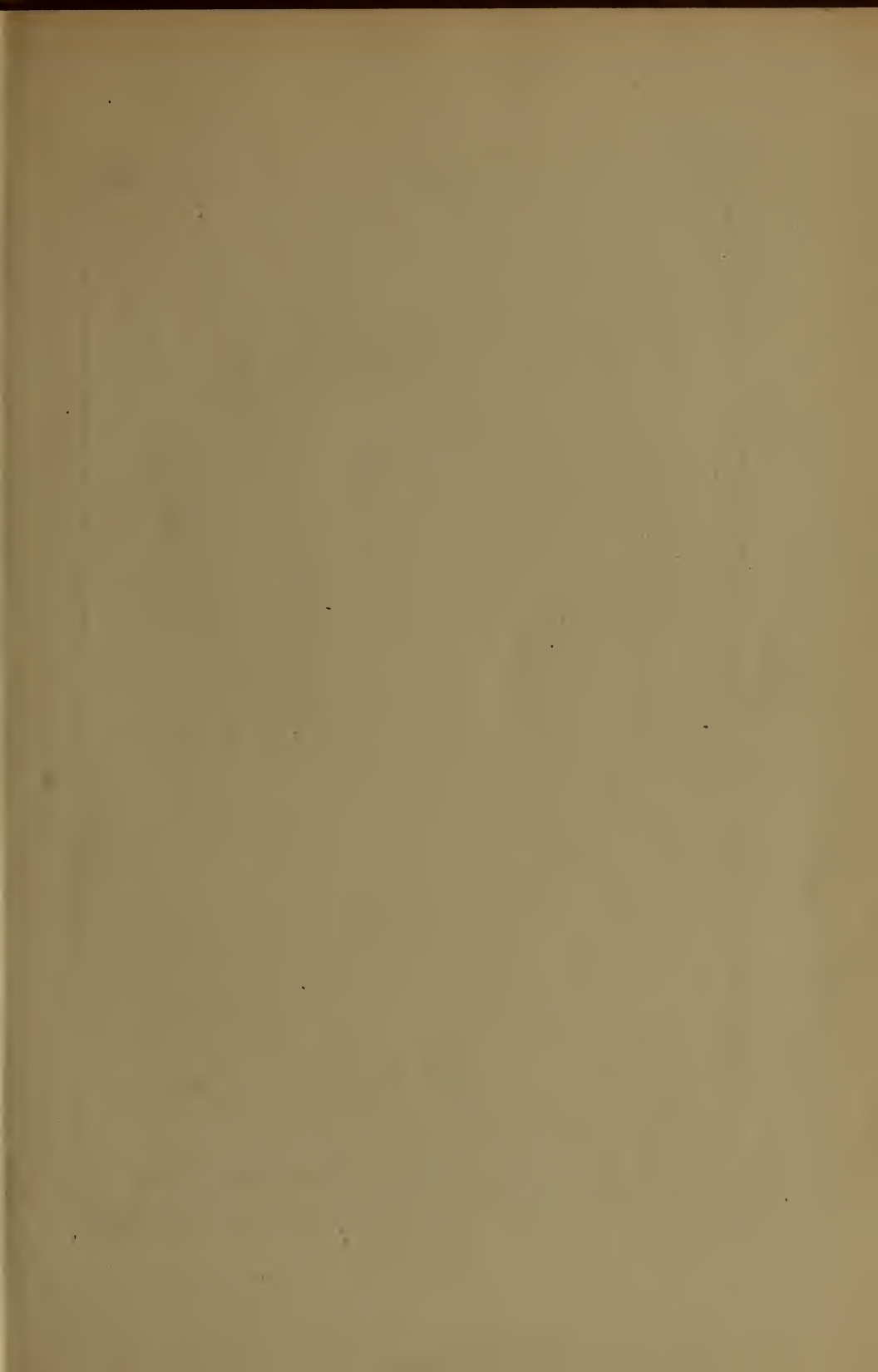

PG 5069
.C5 L8
Copy 2

PG 5069
.C5 L8
Copy 2

Veškerá práva vyhražena.

Copyright, 1918 by Chas. Aug. Chval, Dallas, Texas.

LVÍ STOPOU.

Kytice básní.

Ku dni Svobody a Texasského Bazaru.

Napsal:

C. A. Chval.

Illustrovali:

V. Preisig

F. Bareš

CENA 35 ¢.

Tiskem: Národního Podniku, Rosenberg, Texas.

copy 2

PG 506
C 5 L 8
copy 2

Vysílaje do světa první tuto sbírku svých básnických pokusů, považuji za svou povinnost uvést zde několik slov na vysvětlenou.

Otcem myšlenky vydání sbírku básní k Českému Dni v Taylor, Texas, je p. prof. Karel Knížek, ředitel slovanské stolice na státní universitě v Austině. Jemu zároveň jsem povinen za některé náměty, názvy a jiné cenné pokyny, jakož i za ochotné uspořádání a vydání celé kolekce. Nebýti jeho povzbuzení a inspirace, pochybuji, že bych se byl k vydání odhodlal. Taktéž prof. L. Zelenkovi-Levandovi, učiteli románských jazyků na universitě státu Ohio, děkuji za kritický přehled některých básní.

Za mistrnou kresbu "Vlaje prapor" vzdávám díky p. prof. Vojtěchu Preissigovi, tvůrci velkolepých válečných plakátů. Taktéž p. F. Barešovi z Rosenbergu děkuji za všechny ostatní kresby.

Část čistého výtěžku z prodeje věnována bude ve prospěch Texasského Státního Bazaru.

V naději, že veřejnost z lásky k svatě naší věci přijme ochotně a shovívavě skromný tento dar na oltář vlasti, posílám první svoji práci poutí českými osadami v Americe.

Dallas, Texas, L. P. 1918.

C. A. Chval.

NOV 29 1918 ©CLA506758

Chrabrým junákům z Texasu kteří dobrovolně vstoupili do československé armády — bojovníkům za práva lidskosti a svobodu své vlasti, v úctě věnuje

spisovatel.

(Vyobrazení k básni: "Vlaje prapor.")

VLAJE PRAPOR.

Vlaje prapor rudo-bílý,
na něm stkví se český lev;
bouře věků nezničily
posvátnou tu korouhev.

Pod prapor ten slavný volá
ohrožená naše máť.
"Rci, ó, synu, kdo odolá
pro vlast, máť svou umírat."

"Zde jsem," volám, drahá máti —
dej mi tisíc životů!
Vždy jsem hotov všechny dáti,
bych tě zbavil despotů."

PRAPOR ČTYŘHVĚZDNÝ.

Prapore čtyřhvězdný v blankytu modrém,
symbole milený, v kraji vlaj rodném,
vláti tam nepřestaň po věčné věky
k památce na československé reky!

Prapore čtyřhvězdný rudý a bílý,
překrásné souhvězdí bujaré síly!
Čechii, Moravě, Slovensku, Slezsku
vydobył's vítězství zářného lesku!

Prapore čtyřhvězdný, klenote drahý,
Ty's chloubou čtyř států, matičky Prahy!
Na Marně, na Rýně hrozný byl's omén,
Když Němci volali: "Rothweisen kommen!"

Prapore čtyřhvězdný v blankytu modrém,
symbole milený, v kraji vlaj rodném!
Vláti tam nepřestaň po věčné věky,
k památce na československé reky!

SLOVANSKÝM REPUBLIKÁM.

Kde Čech kdys na posvátném stanul Řípu,
kde Krok byl vládcem, Přemyslovců rod,
kde Praha stověžatá v jasu, třpytu,
kde Vyšehrad se zvedá z tichých vod,
kde Oldřich, Karel, Václav, Jiřík vládli,
kde Hus rád kázal, za pohnutých dob,
kde hlásá kámen, Táboři že padli,
kde Hora Bílá, svobod, práva hrob,
kde umlknul zpěv Božích bojovníků,
kde dlouho řádl nepřátel zlých voj:
Tam Československou zřím republiku,
V níž opět vytrysk blaha, štěstí zdroj.

Kde Bělehrad se zvedá na Dunaji,
se slzou v oku hledím v srbskou zem,
kde Kumánov se táhne, v němž dřímají
svůj hrdinové vlasti, lůzný sen,
kde Moravěnka šumí zkrvavěná,
kde prázdné kuče jen a samý hrob,
kde leží Bosna a Hercegovina,
kde upí Lublaň, Záhřeb, Zvorník, Brod,
kde drahně prolito už slávké krve,
kde pánem teď, jenž otrok prve:
tam zřím zem požehnanou léno reků,
tu Jihoslávskou republiku.

HRDINŮM U BACHMAČE.

Šest set křížů u Bachmače
smutně k nebi zeje,
šest set z Čech a ze Slovače
synů zem tam kreje.

Šest set křížů u Bachmače
na nich věnce zvadlé.
Kolik matek doma pláče
pro své syny padlé?

Šest set křížů u Bachmače
v dlouhé řadě stojí,
lék, ni zlato od boháče
ránu nezahojí.

Šest set křížů u Bachmače
slávské Thermopyly!
Neplač, matko, jásej, otče,
vlast svou zachránily.

Šest set křížů v cizí půdě
na památku věkům!
Vlast, svět celý žehnat bude
slavným českým rekům.

KOROUHVE HUSITSKÉ ZAVLÁLY ZNOVU.

Korouhve Husitské zavlály znovu,
ze srdce vyšlehlý chorály k Bohu,
na Baltu Husita z hrobu zas vstává,
nad hlavou vysoko kalichem mává.

V oku žár pálí
jak žhavé blesky,
postavu halí
černý háv kněžský;
sporý vlas bílý
ve větru vlaje,
hlas plný síly
zní v dálné kraje.

Pod prapor kalicha volá své voje;
necht každý pospíchá, kdo dychtiv boje!
Korouhve husitské zavlály znovu,
rytíři blaničtí dostáli slovu:
Na Marně, na Rusi jako zeď stojí —
na smrt jdou, Čechie, synové tvoji!

Přilbice září
v slunečném jasu,
žár lásky sváří
vše v jednu masu —
v modlitbě vroucí
vejvoda praví:
"Voj na smrt jdoucí,
národ svůj zdraví!"

V moderních Blanických, Husitech z Baltu,
Spasitel Čechii, Slovanstvu, vstal tu!
Korouhve bratrské v jednu se pojí,
řady jdou semknuté ve svatém boji;
srdce všech reků těch nadšením hoří;
koruny padají — trůny se boří!

Hvězdnatý prapor,
rudý a bílý
odráží nápor
nepřátel divý —
v ohni a dýmu
smrt slaví hody,
již hynou v Rýnu
Teutonů hordy.

Washington, Londýn, Řím, Paříž a Praha
jásají — jásá svět nad pádem vraha.

POD SOKOLSKOU PERUTÍ.

My jsme švarní Sokolíci,
Texas jest nám domovem,
pod blankytem věčně modrým
hnízda sobě budujem.

Směle výše
duch se nese
pod sokolskou perutí,
do té říše,
kde vše dýše
láskou a nic nermutí.

Život náš jest život jarý,
vespolek se milujem;
nehledáme "zisku, slávy",
pro náš národ pracujem.

Směle výše
duch se nese
pod sokolskou perutí,
do té říše,
kde vše dýše
láskou a nic nermutí.

"V srdci smělost, v páži sílu,
v zdravém těle — zdravý duch"
To jsou naše stará hesla,
v kteráž věří bratr, druh.

Směle výše
duch se nese
pod sokolskou perutí,
do té říše,
kde vše dýše
láskou a nic nermutí.

Hle, i Texas rodí syny
věrné vlasti za mořem.
Srdce plěše — duše jásá —
hochu, buď jen Sokolem!

Směle výše
duch se nese
pod sokolskou perutí,
do té říše,
kde vše dýše
láskou a nic nermutí.

KÁŇATŮM.

V brku lesk a v oku žár —
tak vítá Sokol máj.
Růži trn, nám ostrý spár
dal Bůh, když stvořil ráj.

Vznes se vzhůru Texasem,
přes pláň, údolí,
každé káně s jásotem,
necht pěje, hlaholí!

V brku lesk a v oku žár,
to tužbou vaší buď!
čisté srdce, ostrý spár,
jak z kvádrů, pevnou hruď!

STŮJ PEVNĚ!

Stůj pevně, matko Čechie,
měj víru, ještě neklesej!
již padá pruská bestie,
jen mužně stůj a nezoufej!

Stůj pevně, vlast má stýraná,
Ty hvězdo mezi národy;
již hyne nástroj satana,
ó, vítěj den své svobody!

Stůj pevně ještě okamžik,
než propast stvůru pohlť,
až povel dá náš Masaryk,
voj pruská pouta rozdrť.

Stůj, hochu můj, jak z kvádrů zed'
před vrahem dítek, neustup,
a chrabře sobě v boji veď,
pro svět a vlast svou mužně trp.

Stůj pevně, jako vladyka,
hleď v Rus tu dálnou, zříš ten voj?
Tot' hrdinové z Blaníka!
pro svatá práva vyšli v boj.

Stůj pevně, s klidem, rozvahou,
nechť vládne rozum, vůle, cit!
Jen pevnou, ryzou povahou
nám, věru, možno zvítězit!

Stůj pevně lide drahý můj!
Již vrchol Kalvarie zřím.
A ty, již řvali: „Ukřižuj!“
dle skutků strestá Hospodin.

(Vyobrazení k básni: Hrdinům od Zborova.)

Hrdinům od Zborova.

Zborove, Zborove,
národ tě zdraví,
hájl tě hrdinně
chrabří pluk z Prahy.

Tam, kde kdys bývaly
útulné krovy,
tam dnes jsou české a
moravské rovy.

K těm rovům putovat
budou kdys děti,
tam píseň svobody
nad rovy pěti.

Zapějí na počest
zborovským rekům
hymnasy vděčnosti
za příklad věkům.

UMÍRAJÍCÍ VOJÍN.

Ve vřavě, dýmu, letu střel
na poli vojín krvácí;
co oheň šlehá ze sta děl —
zrak jeho v sloup se obrací.

A z prsou srdcelomný vzdech
jen jednu tužbu tlumočí,
na vlast svou myslí v bolestech —
proud slz mu hrkne do očí.

"Ó, kéž bych moh vás políbit
a říci s Bohem, děti vám,
i naposled vás ujistit,
že za vlast — za vás umírám!"

Na čele vyvstal pot jak led;
muž z pláště obraz vybaví,
jej vřele tiskne na svůj ret,
až zcela v rukou zkrvaví.

Na prsou s tímto obrazem
své milé, drahé rodiny,
byl ráno mrtev nalezen
a pohřben v půdě ciziny.

KDYŽ NÁROD VOLAL V ÚZKOSTI.

Když národ volal v úzkosti,
mát první bolest prožila;
se spartanskou však hrdostí
na oltář obět vložila.
Krev z krve vlastní dala —
svůj milovaný plod,
by věkům zachovala
vlast Slávů a svůj rod.

Když národ klesal v temný hrob,
mát nové nesla oběti,
ač bolně musel meče hrot
jí dobré srdce zdrásati.
Když obět strávil plamen,
a v urně zbyl jen prach,
tu krví zpit a zmámen
se divě chechtal vrah.

Když národ klesal v obraně,
mát z ňader srdce vyrvala,
na oltář nesla k ochraně,
by vrahy z vlasti vyhnala.
Ó, matko českých Slávů,
na Tvou se vinem hrud'.
Ty's dobyla nám slávu,
to v čest Ti pěno buď!

DESET TISÍC BAJONETŮ.

Deset tisíc bajonetů
připraveno k boji;
do kterého srdce v metu
ostrou ocel moji?

Deset tisíc bajonetů
v slunci jasu hoří;
do koho se v divém letu
bajonet můj vnoří?

Deset tisíc bajonetů
na křest krve čeká;
deset tisíc matek, kmetů
k modlitbě si kleká.

Deset tisíc bajonetů
k útoku se kloní,
každý hrot má svoji metu —
matky slze roní.

Deset tisíc bajonetů
Prusům hrozí na zmar;
Slovan v boji pro osvětu
volá: "Vlasti, na zdar!"

DOMOV.

Jestli místo pod nebesy,
jež mám z celé duše rád —
domove můj mezi lesy,
pozdraven buď tisíckrát!

Tam za mořem pod horami
chaloupku svou vidím stát —
není místo pod hvězdami,
jež bych ctil víc, měl víc rád.

Chaloupko má v údolíčku,
školo sešla u mlýna,
starý hrade, kostelíčku,
duše má vás vzpomíná.

Tam, kde potok šumí v letě,
prudký hučí vodopád —
není místa v širém světě,
jež bych ctil víc, měl víc rád.

V duchu zřím rov v údolíčku
leží poblíž dědiny;
pochovali tam matičku
mou, můj poklad jediný.

V stínu lípy za kostelem,
dřímá v zemi drahá máť. —
Není místa v světě celém,
jež bych ctil víc, měl víc rád.

DVOUHLAVÝ OREL.

Na císařském hradě
příšera sedí,
dvě hlavy hrdě
na svět se šklebí.

Perutě černé,
žluté má drápy
a zkrvavěné
oba zobáky.

Na obět číhá
dravec ten litý,
křídla svá zdvihá
ras krví zpitý.

S výše se vrhá
na ženy, děti,
na kusy trhá
šedivé kmety.

Ohavně drásá
a v oči klove,
živ jest jen z masa
a lidské krve.

V ňadra se hrouží
zobákem prudce,
po krvi touží
z dětského srdce.

Million dětí
za oběť padlo,
a stvůra letí
zas na své hřadlo.

Million vidím
koster a lebí,
zatím co z hradu
orel se šklebí.

Ohavná stvůro,
dvouhlavý orle,
zhyň, kreaturo!
habsburský Karle!

ČECHOSLÁVIE VOLÁ.

Děti, nový vschází den,
spadnou pouta poroby.
Splní se Váš dávný sen
drahé, svaté svobody.

Děti moje, tekla krev
otců vašich v cizině,
Celý svět zřel, tajil dech,
jak se bili hrdinně.

Děti moje, na svou stráž,
v rukou pevně držte zbraň!
S Němcem spolčen Satanáš!
Pomoz, Bože, veď nás, chraň!

(Vyobrazení k básni: Pod praporem republiky.)

POD PRAPOREM REPUBLIKY.

Pod praporem republiky, kdo chce bojovat,
musí vlast svou milovati, musí přísahat,
že ten prapor neopustí, dokud v srdci tluk,
nepřítel byť hrozil smrtí, celým peklem muk.

Pod praporem republiky
sjednoceni stojíme,
ze svobodné Ameriky
národ český zdravíme!

Pod praporem republiky kdo chce s námi stát,
musí českým bratrem býti, musí milovat
volnost, rovnost a bratrství; boje břímě nést.
Nové plody chcem, by nesla Slávů ratolest.

Pod praporem republiky
za volnost a svobodu,
české voje z Ameriky
spějí k spáse národu.

Pod praporem republiky ptá se synů máť:
"Kdo chce za mne život dáti, pro mne umírat?"
Tisíc synů v zanícení dává odpověď:
"Zde jsme na povel Tvůj, máti, k vítězství
nás veď!"

Pod praporem republiky
válečný zní zpěv a ryk,
"Hrr na Prusy, protivníky!"
velí otec Masaryk.

Pod prapor své republiky vždy se hlásím rád.
bílá barva bude chladit a červená hřát;
až pod zemí dřímat budu, kosti v hrobě tlít,
duch můj dále žíti bude a o vlasti snít.

Pod praporem republiky
zvítězit neb zemříti,
s bratry svými Sokolíky
letím vlast svou pomstíti.

Ó, prapore republiky, zdráv buď nastokrát!
Až tě uzřím na Hradčanech v záři slunce vlát;
tenkrát padnu na zem rodnou, v štěstí zaplakám,
lem Tvůj zlatý slzou skropím, vřele zulíbám.
Sláva, na zdar, republice,
Slovensku a Čechii!
Vděčný hold buď Americe,
Spojencům, zvlášť Francii!

POZDRAV OTČINĚ.

Leťte, leťte, mé pozdravy,
neste přání otčině,
zaleťte do matky Prahy,
sleťte v každé rodině.

Dotkněte se srdcí, retů
snešte tisíc darů, květů,
úsměv, pomoc, povzbuzení
tam, kde otce, matky není.

V žaláře a chudé chýše,
v zákopy a chladné skrýše —
radostnou všem neste zvěst,
že den spásky blízko jest:
Doba nová světu kyne —
národ Slávů nezahyne.

PÍSEŇ PROLETÁŘE.

V chladné, pusté, černé noci
vidím v dáli divnou zář,
jest to hvězda spásné moci,
kterou vítá proletář.

Aj, den blízko! Jasně věští,
kdy svět bude zbaven pout,
v práci čest a v službě štěstí
národové budou žnout.

Na zdar! bratře proletáři!
Čest všem, kteří pracují!
Na východě den již září —
Sláva d e m o k r a c i i!

AŽ SHASNOU JEDNOU HVĚZDY.

Až shasnou jednou hvězdy
a slunce spoutá led,
až splní se ty věštby,
kdy pouť svou skončí svět:

Tu vzpomeň, nebes Tvůrče,
na krásnou českou zem,
kde Hus kdys kázal, uče
s tak mocným záparem.

Stvoř v ráji koutek český
a dej nám místo v něm
Tak stišíš bol i stesky
a krásný splníš sen.

Ó, Bože, jak jsem smělý,
ač jsem Tvé dítě, host;
tam dovol, bychom směli
pět česky pro radost.

Až shasnou jednou hvězdy
a novou stvoříš zem,
vsad v nebes rajske hvozdy
ten české lípy kmen.

PŘEC PŮJDU DÁL.

Ať trní nebo růže
na cestě mého žití,
hrom buráceti může
a peklo blesky dštíti —
přec půjdu dál!

Ať vezme osud zlý mi,
co srdci mému svato,
ať na čest vrhá stíny
a jméno strhne v bláto,
přec půjdu dál!

Ať hází mi v klín slávu,
či pokouší mne zlatem,
ať laurem věnčí hlavu
a krásným zdobí šatem,
přec půjdu dál!

Ať nemoc, žal mne schvátí,
ať smrt se v zápas strojí!
Po noci den se vrátí,
a oděn lepší zbrojí —
zas půjdu dál!

POTULNÝ ZPĚVÁK.

Mé písně věru drsné
a horší jejich rým;
po světa slávě luzné
však nikdy netoužím.

Jsem rád, že mohu pěti,
na staré housle hrát,
a blažit vděčné děti —
je písní rozesmát.

Já zpívám jenom pro ty,
z nichž řine krev a pot,
z pondělka do soboty,
toť šlechta má, můj rod!

Nuž, lette, milé tóny,
ve chudé chýše jen,
a tišše bol a stony
svým českým hlaholem.

KDYBY BYLO MOŽNÉ.

Ach, kdyby bylo možné
se v dětství vrátit zpět,
na Tvém bych, máti, klíně
chtěl sobě pohovět.

Tak blízko srdce Tvého,
v Tvém sladkém objetí
bych přál si ještě jednou
ó, máti, hověti.

V tu šťastnou dobu dětství
já v duchu letím zpět,
kde kvetla láska, štěstí,
v ní chci si pohovět.

Tak blízko srdce Tvého,
v Tvém sladkém objetí
nech mne, o drahá máti,
v zpomínce hověti.

Po pouti znaven kladu
svou hlavu v matčin klín —
o šťastném mládí, dětství
na klíně jejím sním.

Tak blízko srdce Tvého,
své drahé kolébky,
chtěl, drahá máti, bych dlíti
do smrti — na věky.

ČESKÝM MATKÁM.

Jak rád bych Vám též zazpíval
ó, drahé české matky!
Než verše mé jsou chudičké
a drsné moje řádky.

Ach, kdybych moh' jen vyslovit,
žel, slovo pro to nemám;
však lásku svatou nejčistší
já pro Vás v srdci chovám.

Ta láska dosud neshasla,
jež v prsou věrných synů;
a měl-li bych ji ztratit kdy,
necht' raděj v světě zhynu!

HVĚZDO MÁ VEČERNÍ.

Nadšel večer. — Nemám písně,
ani žádnou věštbu;
marně pátrám po oblacích —
svoji hledám hvězdu.

Tmavá noc a černé mraky
halí celé nebe,
zrak napínám nad oblaky;
hledám, hvězdo, Tebe.

Kéž bych Tebe zas uhlídal,
hvězdo plná záře!
Vášnivě bych hned zulíbal
Tvoje sladké tváře.

Duše má by opět pěla,
zazněla by lýra;
proč jsi mne jen opustila,
hvězdo všehomíra

Zadul vítr, prchly mraky,
paprsek vlét v jizbu,
v dáli zřel jsem jasně pláti
večerní svou hvězdu.

DVANÁCT LET JIŽ UPLYNULO.

Často sedám do svítání
o své vlasti přemýšlím,
o své matce,
drahém otci —
kdy zas o nich uslyším?
Často ve snu letím v kraje,
ze sna se však probudím —
milé sestry,
drazí bratři,
zda Vás ještě uvidím?
Často zajdu k břehům moře,
ve dál hledím toužebně.
přes ty vlny
duch můj letí
v drahou vlast mou — k rodině.
Dvanáct let již uplynulo
co jsem 's Bohem' všem dal Vám.
až se vrátím,
dá-li Bůh kdy,
Vás i zem svou zulíbám.

VEČERNÍ NÁLADA.

Tiše večer padá k zemi
nad lesy, pole, stráně;
lehce svými perutěmi
půl světa líbá skráně.

Jen ten potok neunavný
na šedé hučí skále,
kde mlýn žene starodávny
a hlučně spěchá dále.

Večer, když se k zemi sklání
mír půl světa objímá;
zvonek volá ku klekání,
duši blaží, dojíímá.

Jen mé srdce ustlat sobě
nikdy samo neumí,
a neztichne, až smrt v hrobě
kvap a ruch ten utlumí.

MOŘE.

Ó, moře!. Co vod tvých k obloze stoupá,
co rosy na květech se v duze houpá!
Ó, jak jsi velebné v dřímotě své,
tvá hudba volá mne, kouzelně zve.

K tobě vždy pospíchám,
u tebe dlím,
písni tvé naslouchám,
o tobě sním.

Ve sladkém šumění,
v hukotu, dunění,
vlny tvé hovoří
pohádky ze snění:
o bolu, o hoři
vypráví šepotem,
tu zase jekotem,

dojemně,
výmluvně,
v radosti,
ve zlosti,

ve sterých projevech mluví a cítí.
Jak velké srdce jen musíš as míti!?

Ó, moře hluboké, jaký bol chováš,
k obloze vysoké prsa že zvědáš?
Proč se tak zachvíváš v útrokách svých?
Proč více nezpíváš u nohou mých?
A moře pravěké v odpověď dalo:
"Ó, synu!. Jak bych já nezaplakalo,
když prsa tíží má tisíce tun,
a srdce rozrývá ocel a člun;
zrudlo jsem od krve
nevinných dětí —
nechtě srdce svět urve,
nemohu pěti;
mé sladké šumění
zvrhlo se ve hřmění,
dál budu hřměti:
Zastavte vraždění
žen, starců, dětí!
Ó, moře, zkušené v osudech žití,
Jak velké srdce jen musíš as mítí!?"

JSEM NĚMOU, PRÁZDNOU OZVĚNOU.

Být nesmrtelným pěvcem národu
byl nejednoho barda luzný sen,
a šťastný ten, kdo o laur k závodu
na Olymp posvátný byl připuštěn;
kdo s bohy jedl ambrosii,
kdo nektar z číše zlaté pil,
kdo s lýrou, sladkou poesíí,
sám celý Olymp uchvátil.

Mé lýře schází struny
a křídla mému Pegasu;
já nezpívám před trůny
a nesídlím na Parnasu.
Já neznám Nektár, Ambrosií,
mě Olympem krb s chudinou,
mé písně v říších poesíí
jsou němou, prázdnu ozvěnou.

TEXASE ZDRÁV BUĎ NA VĚCNÉ VĚKY!

Věnováno vážené choti p. profesora Knížka.

Texase slunný, zahrado krásná,
nebesa trůní nad Tebou jasná,
a hvězdy svítí za jasné noci,
plná jsi kvítí, kouzelné moci.

Na stepi šíře
rovné jak dlaň,
pase se bývol,
uhání laň.

V Tvém dřímá lůně tisíce reků.
Když duše stůně, tisíc dáš léků.
Plná jsi zpěvu, jasu a plesu,
nevšedních zjevů, hor, skal a lesů.

V Tvých lánech vonných
sbor ptactva, zpěv,
na oběť číhá
mexický lev.

Texase plný sladkého plodu
přijal's kmen čistý slávského rodu;
vzdělal Tvou půdu, hájil co svato,
dobýval rudu, stříbro a zlato.

Na polích o žních
hlaholí smích,
když puká boulec,
vlnka jak sních.

Texase zdrav buď na věčné věky,
Tvé tisknu na hrud' děti a reky.
Tvou líbám hvězdu v blankytu modrém,
pronáším věštbu v jazyku rodném:

Královno Jihu,
živ buď Tvůj duch!
S nebesy Tebe
zasnoubil Bůh.

ZDAR VÁM, TEXASŠTÍ ROLNÍCI.

Kdo pracně zryl ty šíré pláně?
Kdo vzdělal tvrdou ornici?
Zdar vám, vy neunavné dlaně,
zdar Vám, texasští rolníci.
Duch Váš za pluhem neumdléval,
ni ruka pevná s radlicí!
když pustou půdu rýčem urval
a proměnil ji v ornici.
Váš rod nes z dávna slavné jméno,
jsteť Přemyslovi potomci.
To na věky Vám v čest buď pěno —
zdar Vám, texasští rolníci!

AŽ ZBLEDNOU LISTY.

(Slovo o "Zlaté knize texasské.")

Až zblednou listy řadou let
a vazba knihy zpelíchá,
tu občerství Tě vzpomínkou,
jak doušek vína z kalicha.
V ní mnohou shlédneš známou tvář;
až vlas Tvůj bude šedivět,
tu v duši své se pokocháš,
tou knihou šťastných dětských let.
A každým do ní pohledem
Tvá duše štěstím okřeje,
a budeš-li kdy zarmoucen,
Tvé smutné srdce zahřeje.
Ta kniha bude pramenem,
v němž najdeš nové síly zdroj,
a vzácným, drahým odkazem
pro Republiku, její voj.
Pak s citem blahým přečte vnuk,
jak přispěl otec, drahá máť,
když viděli vlast za mořem,
své bratry, sestry, umírat.
Ta kniha bude hlásat všem,
jak přispěl Texas národu,
jenž umíral a krvácel
za volnost, pravdu, svobodu.
Nuž, brachu, volám, dnes jest čas,
své jméno v knihu vepsat dej!
Slyš matky české prosby hlas,
s tvou hřívnou pospěš — neváhej!

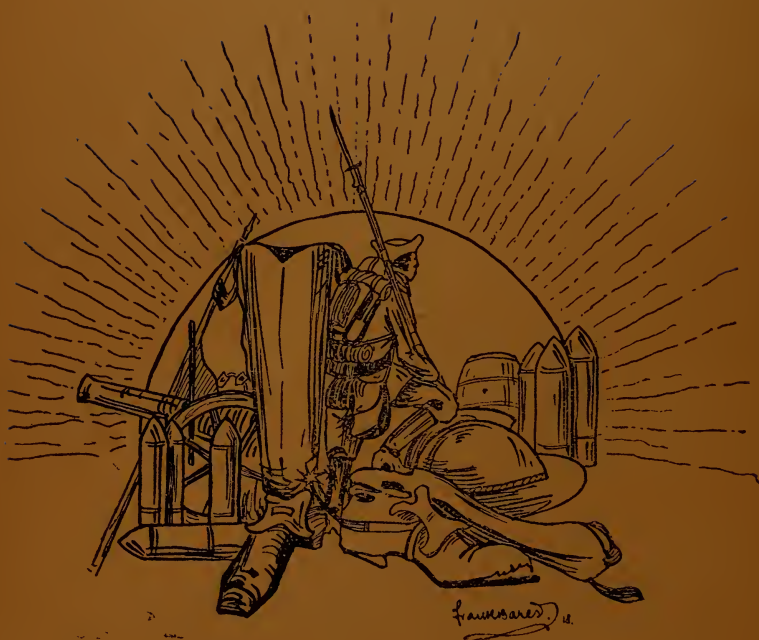
(Vyobrazení k básni: Vzpomínka.)

VZPOMÍNKA.

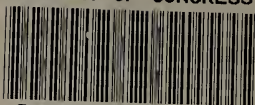
Kde jste hory, kde jste lesy,
kde jsi milá dědinko?
Ó, má drahá, nejmilejší,
kde jsi moje milenko.

Když jsem dával naposledy
's Bohem' všem, jež měl jsem rád,
zahleděl jsem vzhůru k nebi,
kde jsem zřel vás, hvězdy, plát.

Tak i dnes k vám vzhůru hledím,
duši blaží vaše zář,
v duchu opět jednou vidím
milenky své sladkou tvář!

LIBRARY OF CONGRESS

0 002 373 768 1

LIBRARY OF CONGRESS

0 002 373 768 1